

[Ole Bjørn Kraft.]

at der intet holdepunkt er for nogen for-
modning om, at man vil tilstræbe en æn-
dring i den overenskomstmæssigt fast-
satte pristalsregulering af lønningerne.“

Regeringen skulle nok sørge for, at der ikke var nogen uklarhed over, hvordan dens holdning var overfor dens egne væl-
gere. Jeg ønsker heller ikke at rette noget attentat mod denne overenskomst. Men når situationen er den, at tjenestemændene i de fleste løngrupper ikke får fuld pristalsdækning, ja, enkelte kun halv dækning, så betyder prisstigningen for dem en stadig forringelse af deres levestandard, og så kan de under en fortsat prisstigningsbølge naturligvis ikke slå sig til ro med dyrtidsportionerne, men må for at få dækning stille krav om lønforhøjelse. Og berettigelsen af dette krav bliver naturligvis ikke mindre, når regeringen bevidst — og jeg synes ikke, det er forkert — holder store befolkningsgrupper fri for virkningerne af devalueringen. Men den højtærede finansminister må meget undskylde, så må andre befolkningsgrupper vel have ret til at kræve en lignende stilling.

Vi ønsker naturligvis ikke, at de inflatoriske virkninger skal blive større end højst nødvendigt. Tværtimod ønsker vi — jeg skal vende tilbage til dette spørgsmål — at undgå inflation. Men, højtærede regering, bekæmpelsen af inflationen skal ikke ske alene ved en katastrofal nedsættelse af mellemstandens levestandard. Den skal ikke betale hele gildet, fordi den ikke har den samme beskyttelse som andre befolkningsgrupper. Det er ikke vor skyld, at man ikke har villet gå med til en jævner fordeling af byrderne. Det er regeringens fejl, og vi vil derfor ikke acceptere, at mellemstanden alene og eensidigt skal bære alle afsavnene.

Det konservative folkeparti vil ikke være med til en proletarisering af mellemstanden. Vi vil tværtimod arbejde på en forbedring af dens kår, der stadig i de sidste år er blevet forringet.

Men det afgørende nu er naturligvis: Hvorledes vil fremtiden forme sig?

Hvis man var gået til en mere behersket nedskrivning af kronens værdi, ville vi lettere have kunnet beherske stigningen i prisniveauet. Vi spurgte regeringen, hvorledes den ville bekæmpe konsekvenserne af sin beslutning om den fulde nedskæring, men vi fik ærlig talt ikke noget svar. Derfor afventede vi med ganske særlig spænding regeringens programtale og forelæggelsen af de lovforslag, der nu ligger på rigsdagens bord.

Lad mig sige det med det samme: det ser ikke ud til, at regeringen har noget som helst ønske om at komme til forståelse med vore synspunkter. Det lader til, at regeringen ikke vil være med til en effektiv bekæmpelse af inflationen, ja, nogle talsmænd for regeringen har endog den dristighed at ville påstå, at der ikke var tendens til inflation før nedskæringen. Som om devalueringen — skønt den blev aktuel ved Englands beslutning — er andet og mere end en konstatering af en inflation, der har fundet sted. Et smerteligt offer for en fejlslagen politik!

Og regeringen fortsætter med at sætte kikkerten for det blinde øje. Den kan ikke se noget signal, der melder om inflationsfare, og derfor vil den fortsætte sin hidtidige uheldige økonomiske politik på dette område.

Statens udgifter skal over en bred front forøges. Hvad det vil betyde med hensyn til skatter, behøver jeg vist ikke at skildre. Socialdemokratiets ærede ordfører talte om en bedre, retfærdigere ligning, men han vovede sig heldigvis ikke ud i nogen profeti om, at det skulle være muligt at fortsætte med lempelse af skattebyrden.

Her er ikke tale om besparelser, skønt en kritisk gennemgang af finansloven ville vise områder, hvor besparelser meget vel kunne gennemføres. Kassebindingsreglerne skal ophæves, genopbygningsfonden vedtages og staten iøvrigt forøge hele sin udlånsvirksomhed. Købekraften skal påny pumpes op. Her er ingen smalle steder, således som når der er tale om tjenestemændenes lønninger. Staten synes endelig mere og mere igennem skattepolitikken at ville overtage den nødvendige opsparing og derigennem gennem investeringen øge sin indflydelse på erhvervslivet.

Statsministeren erklærer, at regeringen vil fortsætte sin økonomiske politik, hvilket altså vil sige, at man ikke har lært noget som helst af det, der er sket, og selvom finansministeren erkender, at „Danmark nu står overfor en helt ny situation“, sporer man heller ikke hos ham nogen alvorlig vilje til en ny indstilling. Finansministeren understreger ganske vist, at der nu er forudsætning for en afsvækkelse af, hvad han kalder tendensen til øget arbejdsløshed, men man bliver kun sørgeligt skuffet, hvis man tror, at ministeren derfor har fået nogen forståelse af, at det er inflationens og den fulde beskæftigelses problemer og ikke deflation og arbejdsløshedsproblemer, vi i dag står overfor, thi i samme åndedræt og meget selvmodsigende erklærer finansmini-